

Ἐλαβε μέτρα ὅπως ὁ διάλογος ἐπαναληφθῇ εἰς ὁ σημεῖον εἶχε μένει κατὰ τὸ τέλος τοῦ περιπάτου. Ὁ ἐτοιμαζόμενος ν' ἀπέλθῃ, ἔστω καὶ ἐκουσίως, ἐκ μιᾶς χώρας ἀρέσκειται πάντοτε ν' ἀκούῃ ὅτι ἡ χώρα ἐκείνη εἶναι μονότονος, κακῶς οἰκουμένη, νοσηρά. Οὕτω καὶ ἡ νεάνις ἡσμένιζεν ἀκούουσα τὸν Ἀλδέρτον καταφερόμενον κατὰ τοῦ κόσμου.

Μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς, οἵτινες παρεσκέυαζον τὰς ἀποσκευὰς αὐτὼν ὅπως ἐξέλθωσι τοῦ κόσμου τούτου, ὁ μὲν διὰ ταύτης, ἡ δὲ δι' ἐκείνης τῆς θύρας, ὁ Ἀλδέρτος πλείστας εἶχεν ἀφορμὰς νὰ φιλοσοφῇ. Διὸ καὶ εὐθὺς ἐτράπη εἰς τὸ προσφιλὲς αὐτῷ θέμα.

— Σήμερον τὸ πρωί, εἶπεν, ἀναρριχώμενος εἰς τὸν τάφον τοῦ Χέσπος, ὑπελόγιζον ὅτι λιθοξόος τις τῶν ἡμετέρων νεκροταφείων θὰ ἐξήτει 300 ἢ 400 ἑκατομμύρια πρὸς ἀνέγερσιν τοιοῦτου μανωλαίου. Ποία ἐποχὴ! Οἱ εὐτελεῖς τῆς ἐποχῆς μας μεγάλοι ἀλαζονεύονται ἂν πρὸς ἐνταφίαισιν αὐτῶν ἐδαπανήθουν μικρὰ ποσότης πυρίτιδος, ὀλίγαι σάνιδες ῥοδοξύλου καὶ πήχεις τινὲς μαύρου βελούδου. Ὁ αἰὼν μας εἶναι ἐνδεὴς καὶ μικρός. Οἱ κράτιστοι τῆς ἐποχῆς μας εἰσὶν ἐπαῖται, τοὺς ὁποίους ἀναχαιτίζει ἀδιαλείπτως ἡ λέξις ἀδύνατον καὶ εἰς τοὺς ἔρωτας καὶ εἰς τὰς ἀφροδίσεις καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀκρασίας αὐτῶν. Τὰ πάντα εἶναι μικρὰ καὶ ἐν ταῖς ἀρεταῖς καὶ ἐν ταῖς κακίαις ἡμῶν. Δὲν δυνάμεθα δέκα λεπτά νὰ ὁμιλήσωμεν χωρὶς νὰ εἰπώμεν· «Δὲν ἔχω καιρὸν» ἢ «Τοῦτο στοιχίζει πολὺ ἀκριδὰ», ὅπερ κατ' οὐσίαν εἶναι τὸ αὐτό, ὁμολογία, δηλαδὴ, πτωχίας.

— Ἀλλὰ τότε, εἶπε μειδιῶσα ἡ Θηρεσία, θὰ ἦσθε φοδερὰ δυστυχῆς ὢν ἐν κοινωνίᾳ τοσοῦτον ἀπαδούρη πρὸς τὰς κλίσεις σας.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Σενάκ, εὐρίσκονται τῆδε κάκεισε ὁμάδες ἀνθρώπων τρωγόντων ἄρτον, πινόντων ὕδωρ, κοιμώμενων ἐπὶ ψιᾶθου, πλεκόντων κάνιστρα, ἐν κακῇ ἀναστροφῇ· ἐὰν ἐρωτήσητε τοὺς λεπτοτέρους τῆς ὁμάδος, πῶς δύνανται νὰ μένωσιν ἐκεῖ, θὰ σας ὁμολογήσωσιν ὅτι προτιμῶσιν ἄλλο τι, ἀλλὰ δὲν εἶναι κύριοι νὰ ἐκλέξωσι. Τὸ κατ' ἐμέ, ἐὰν εἶχον τὴν δύναμιν, ταχέως θὰ κατέρριπτον τὴν φραγὴν καὶ θὰ περιεκυκλοῦμην ὑπὸ ἐρασιμωτέρας κοινωνίας.

— ὦ! ἐρασιμωτέρας! εἶπεν ὁ Χριστιανός· τοῦτο εἶναι ζήτημα, διότι, ἐννοεῖται, τὸ γυναικεῖον στοιχεῖον θὰ ἦτο προγεγραμμένον ἀπὸ τῆς κοινωνίας σου.

Ἡ Θηρεσία ἐφάνη ἀνυσχυοῦσα ὀλίγον, ὡς ἐπράττειν ὁσάκις ὁ ἀδελφὸς ἔστρεψε τὸν λόγον εἰς τὰς γυναῖκας. Ὁ Ἀλδέρτος ἀπήντησεν:

— Ἐννοεῖς καὶ καλὰ νὰ με παραστήσης εἰς τὰς κυρίας ὡς τέρας· ἀλλὰ καιρὸς νὰ παύσῃ τοῦτο. Λοιπὸν κηρύττω παρησία ὅτι ἐὰν ὠργάνουν τὴν ζωὴν μου κατὰ τοὺς πόθους μου, θὰ ὑπῆρχε μία γυνή, γυνὴ τὴν ὁποίαν θὰ ἠγάπων καὶ ἥτις θὰ ἦτο σύζυγός μου. Δὲν θέλω νὰ σε ἐνοχλήσω προβαίνων εἰς τὴν εἰκόνα της. Ἀπλούστατα σοὶ λέγω ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη θὰ ἦτο τελεία. Ὅταν ἀναπλαττώμεθα τὸν παράδεισον, δὲν τὸν φανταζόμεθα μὲ βεῦματα ἀέρος καὶ μὲ καπνίζούσας καπνοδόχους.

— Ἐπομένως ἀπαιτεῖς τὴν τελειότητα διὰ νὰ χορηγήσῃς τὸν ἔρωτα;

— Ναί, διότι ὁ ἔρως, ὅπως τὸν ἐννοῶ, εἶναι λατρεία καί, ἐκτὸς ἂν ἦναι τις ἄγριος, δὲν λατρεῖται κατώτερον ὄν. Ἐὰν ἠγάπων μίαν γυναῖκα, θὰ παρεδίδόμην ὅλος εἰς αὐτὴν καὶ ὀρκίζομαι ὅτι ποτέ, προκειμένου περὶ τῆς εὐτυχίας της, δὲν θὰ με ἤκουε λέγοντα «Δὲν ἔχω καιρὸν», ἢ «Τοῦτο στοιχίζει πολὺ ἀκριδὰ».

— Θὰ ἦσο, ἐνὶ λόγῳ, τὸ ἰδανικὸν τῆς ἀφροδίσεως.

— Τοῦναντίον, θὰ ἦμην ὁ ἐπιτηδειότατος τῶν ἐγωιστῶν, διότι φρονῶ ὅτι τὸ μειδίαμα τῆς ἀγαπώμενης γυναικὸς εἶναι ἡ ὑπάτη εὐδαιμονία τοῦ ἀνδρός, ἐπὶ τῷ ὄρῳ, ἐννοεῖται, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη θὰ μειδιᾷ δι' αὐτὸν καὶ δι' αὐτοῦ.

— ὦ! ὦ! τὸ προκαλεῖν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸ μειδίαμα μιᾶς γυναικὸς εἶναι ἥδη κολοσσιαία ἐπιχειρήσις. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τις νὰ μὴ μειδιᾷ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους διαβόλε! πρέπει νὰ μὴ ἔχῃ ἄλλην ἐνασχόλησιν.

— Καὶ ὅμως τοῦτο θὰ ἐπράττον. Γνωρίζω εὐφυστάτους ἀνθρώπους μὴ ἔχοντας ἄλλην ἀσχολίαν ἢ νὰ συντάττωσι βιβλία, νὰ γλύψωσιν ἀγάλματα, νὰ γράφωσι μελοδράματα, νὰ πωλῶσι καὶ ν' ἀγοράζωσι χρεώγραφα, νὰ ὑπερασπίζωνται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων κακούργους. Τεθεῖσθαι ἡ ὑπόθεσις μου πραγματουμένη· φρονῶ εἰλικρινῶς ὅτι ἡ ἀσχολία μου δὲν θὰ ἦτο εὐτελεστέρα τῆς τῶν χρηστῶν ἐκείνων ἀνθρώπων.

— Ἀγαπητὴ μοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος ἐγειρόμενος τῆς τραπέζης, ὁ ταλαίπωρος νέος ἔχει ὀλίγον παρακεκινημένας τὰς φρένας. Ὑπάγωμεν νὰ διατάξωμεν ὅπως τῷ ἐτοιμασθῇ ψυχρολουσία.

Ὡς τὴν προτεραίαν ὁ Κιλλιὰν παρέλαβε τὸν φίλον αὐτοῦ εἰς τὸ καπνιστήριον, ἐνθα ἐν τῷ μέρει ἀνέπτυξε τὰς ιδέας αὐτοῦ περὶ γυναικῶν· εὐτυχῶς δι' αὐτὴν, ἡ ἀδελφὴ δὲν ἐγένετο αὐτήκοος αὐτῶν.

Ὅτε ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ δεσποινὶς δὲ Κιλλιὰν εἶχεν ἥδη ἀποχωρήσει εἰς τὰ δωμάτια αὐτῆς πρὸς μεγίστην λύπην τοῦ Σενάκ, ὅστις ἀνέμενεν ὅτι ἡ ἐσπερὶς θὰ ἐσυνεχίζετο ὅπως τὴν προτεραίαν. Ἐπανέκαμψεν οἱκαδὲ κατεχόμενος ὑπὸ ἀθυμίας ἀκατανοήτου δι' αὐτόν, ἥτις ἦν ἀποτέλεσμα τοῦ αὐθορμητοῦ πείσματος, ὅπερ ἐπαισθανόμεθα ἐνώπιον περικαλλοῦς καὶ νεαρᾶς γυναικὸς ἀποκαλυπτομένης πρὸ ἡμῶν ὡς πάντι ἀπροσίτου. Βεβαίως ὁ Ἀλδέρτος ἀπέκρουε πᾶσαν προμελέτην ἐρωτικῆς ἀψιμαχίας, ἀλλ' ἐθίγετο ἐν αὐτῷ ἡ ἀμετρος ἀνδρική ὑπερηφανία, ἐκὼν δ' ἄκων ἔλεγε καθ' αὐτόν·

— Ἡ νεάνις αὕτη οὐδὲν ἀναμένει, οὐδὲν ἐλπίζει, οὐδὲν φοβεῖται παρὰ σοῦ. Τὴν ζωὴν αὐτῆς πληροῦσιν ιδέαι, πόθοι, χαραὶ, θλίψεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχει τὴν ἐλαχίστην θέσιν. Τὴν εὐτυχίαν της δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ σοῦ νὰ διαταράξῃ· ἐν τῇ δυστυχίᾳ της δὲν ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀνακουφίσῃ τὴν θλίψιν της· ἐὰν ἦναι κεκμηκυῖα καὶ ἀθυμος, δὲν θὰ στηρίξῃ ἐπὶ σοῦ τὴν ὥραίαν χεῖρά της ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν μόνον στιγμήν. Οὐδεμία ἀνωμολόγητος ὀνειρώξις, οὐδεμία παροδικὴ περιποίησις δύναται νὰ σοὶ παραδώσῃ μόριόν τι τῆς ψυχῆς ταύτης τῆς ἐς αἰὲ ἀλλοτριᾶς πρὸς τὴν ἰδικὴν σου. Εἴτε πλυσθὸν τῆς

ἐξορίστου ταύτης τοῦ ἰδανικοῦ κόσμου εἶσαι, εἴτε ἐκατοντάδας ὀργυῶν μακρὰν αὐτῆς, οὐδέποτε θά παταγήσῃ τοῦτο. Ὑπερίπταται πάντοτε ἀνωτέρω σου.

Εἶχε δίκαιον, ἴσως ὅμως οὐχὶ καθ' ὀλοκλήριαν, διότι ἐνῶ ταῦτα διελογίζετο, ἡ Θηρεσία ἀπεκρίνετο εἰς τὴν μίστρες Κράου, ἥτις ἀπεχαιρέτιζεν αὐτὴν μετὰ λαμπρὸν πανηγυρικὸν τοῦ Ἀλδέρτου :

— Εἶναι εὐγενὲς ψυχὴ. Ἐάν εἶχον τὸ ἀτύχημα νὰ νυμφευθῶ ἄνδρα καὶ οὐχὶ τὸν Θεόν, θά ἐπεθύμουν ὁ ἄνθρωπος νὰ ὁμοιάζῃ κατὰ πολλὰ τὸν κ. δὲ Σενάκ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγαθὴ μορφή τῆς Ἰρλανδοῦς ἐξέφραζεν ἐκπληξιν, ἡ δεσποινὶς Κιλλιὰν προσέθηκεν :

— Ἐκπλήττεσθε διότι λέγω ταῦτα ; Αἱ, Θεέ μου ! Πολλὰκις ἀκούομεν ἀνθρώπους λέγοντας : « Ἐάν νῦτοχειριαζόμην, θά ἐξέλεγον τὴν ἀσφυξίαν, καθὸ ὀλιγώτερον παραμορφοῦσαν »· ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι σκοπεύουσι ν' αὐτοχειριασθῶσι ;

Δ'.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ Θηρεσία ἦν ὀλίγον μελαγχολικὴ, ἡ δὲ πιστὴ Κἀθλειν, παρατηρήσασα τοῦτο, ἠρώτησεν αὐτὴν τὸν λόγον.

— Ὁ λόγος εἶναι, εἶπεν ἡ νεάνις, ὅτι τὸ ἑσπέρας θά ἔχωμεν ἀποχαιρετισμούς, γνωρίζετε δὲ πόσον εὐκόλως ὁ Χριστιανὸς δύναται νὰ καταληφθῇ καὶ αὐθις ὑπὸ τῶν μαύρων αὐτοῦ ἰδεῶν. Ἀπὸ δύο ἡμερῶν τόσον καλῶς ἔβαινον τὰ πράγματα· αὐριον ἡ οἰκία θά μᾶς φανῇ θλιβερωτέρα· ἐννοῶ εἰς τὸν ἀδελφόν μου, διότι ὁδὸν δι' ἐμέ . . .

Καὶ ἀνεκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ καλλιπλόκος αὐτῆς κόμην, λυθεῖσα κατέπεδεν ἀπαλῶς ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς ὡς χρυσοῦ στοιβάς ἐπὶ ἀθίκτου χιόνος.

— Θεέ μου ! ὑπερτέναξε σπεύδουσα πρὸς κόμωσιν, ποία ἀπώλεια χρόνου ! Πόσον εὐκολώτερον θά ἦναι ὅταν ἡ ψάλις ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον τῆς !

— Ὡ ! δεσποινίς, ριγῶ ἀναπολοῦσα τὴν ἐπαφὴν τοῦ ψυχροῦ χάλυβος ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Ὁ βαμβακερὸς χιτῶν, ἀντικαθιστῶν τὰ τρίχαπτα καὶ τὴν λευκὴν τῆς νεονύμφου ἐσθῆτα, τὰ καταπληρόντα τοὺς πόδας σάνδαλα, ἡ φρικτὴ καλύπτρα, πάντα ταῦτα ὀλιγοῦσαν μοὶ προξενοῦσι φρίκην· δύναμαι μάλιστα ν' ἀνεχθῶ καὶ αὐτὸ τὸ νεκρικὸν σάββανον καὶ τοὺς ἐπικηδεῖους ψαλμούς· ἀλλὰ νὰ βλέπω κοπιομένην τὴν κόμην ταύτην . . . τοῦτο ποτέ !

— Ἡ κόμην ἐπισύρει ὑπὲρ τὸ δέον τὰ βλέμματα, διανοεῖτο ἡ μέλλουσα δόκιμος διευθετοῦσα αὐτὴν πρὸ τοῦ κατόπτρου. Ἐκεῖνος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν παρετήρησε. Καὶ ὅμως σφίγγω, σφίγγω . . .

Καὶ ἐσφίγγεν ὄντως οὕτω τὴν κόμην, ὥστε στιλπνότερος ὁ χρυσοὺς ἀπέδαινε. Οἱ λαμπυρίζοντες ἐκεῖνοι βόστρυχοι καὶ τυφλοὶ ὀφθαλμοὶ θά προσειλκοντο. Ὁμολογουμένως ἡ ψάλις μόνη ἠδύνατο νὰ ἦναι ἀποτελεσματικὴ.

— Πόσον εἶσαι ὥραία ! ἀνέκραξεν ὁ Κιλλιὰν βλέπων τὴν ἀδελφὴν εἰσερχομένην καὶ φέρουσαν αὐτῇ τὴν κύμβην τοῦ γάλακτος. Δὲν πιστεύω ὅτι εἶναι ἁμάρτημα ν' ἀκούσῃς τοῦτο λεγόμενον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου ; ἢ μήπως ταραττεῖ καὶ αὐτὸ τὴν συνειδήσιν σου ;

— Οὐδόλως· τούναντίον μάλιστα, οἱ λόγοι σου μὲ χαροποιοῦν. Ὅταν μὲ ἀποθανυμῶς, τοῦτο μὲ ἀποδεικνύει ὅτι ἐκοιμήθης καὶ ὅτι εἶσαι καλλίτερα.

— Πράγματι αισθάνομαι ὅτι ἀπὸ δύο ἡμερῶν εἶμαι πολὺ καλλίτερα· ὁ χθεσινὸς περίπατος μὲ ὠφέλησεν· ὁ ἀνοικτὸς ἀὴρ μοὶ εἶναι εὐεργετικός. Γνωρίζεις, μικρούλα, τί πρέπει νὰ κάμωμεν ;

Ἡ δεσποινὶς Κιλλιὰν περιχαρὴς ἐπὶ τῇ εὐθυμίᾳ ταύτῃ ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν θρονίδα περιπτυσσάμενη διὰ τῶν χειρῶν τὸν βραχίονα τοῦ ἀδελφοῦ.

— Ὁ ἀγαπητὸς μοι δεσπότης καὶ κύριος ἄς εὐδοκήσῃ νὰ διατάξῃ τὴν θεράπειάν του, εἴπε γελῶσα. Ἀκούω.

— Ἐγὼ λέγω νὰ προγευματίσωμεν εἰς εὐήλιόν τινα τόπον καὶ οἱ πέντε. Ὁ Σενάκ φρονῶ ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ τίποτε πλεονέτερον, ἡ δὲ μίστρες Κράου, καθὸ Ἀγγεῖς, ὑπεραγαπᾷ βεβαίως τὰ ἀγροτικά γεύματα. Ὅσον διὰ σέ, τὰ τοῦ κόσμου τούτου πράγματα σοὶ εἶναι ἀδιάφορα.

Ἡ Θηρεσία, φοδουμένη μὴ ἡ συνδιάλεξις λάβῃ μελαγχολικὴν τροπὴν, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὅτι ἀποδέχεται· ἐπομένως ἡ συζήτησις περιορίσθη μόνον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ καταλήλου μέρους. Εὐθὺς σχεδὸν ὁ Ἀλδέρτος εἰσῆλθε καὶ κατέλαβε τὴν νεάνίδα, ἥτις ψυστικῶς δὲν ἀνέμενε αὐτὸν κατὰ τὴν ἐσθινὴν ἐκεῖνην ὥραν, ἐν στάσει ἄγαν ἐρατεινῇ διὰ τὰς ὄψεις ξένου.

Κατανοῶν ὁ Σενάκ ὅτι ἐν λίαν ἀκαταλλήλῳ παρέστη ὥρᾳ ἠθέλησε ν' ἀποχωρήσῃ αἰτούμενος συγγνώμην. Καὶ ἡ δεσποινὶς Κιλλιὰν ἀφ' ἑτέρου ἐφάνη πως ἀμνηχανήσασα καὶ ἐτοίμη πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ὡ ! λαμπρά, εἶπεν ὁ μαρκήσιος γελῶν· φεύγουσιν ὁ καθείς ἀπὸ μίαν θύραν· ἀλλὰ τέλος πάντων ἔχετε ὀλίγον θάρρος, παιδιὰ μου ! Τί δριμόλο, δὲν θά φάγητε ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Ὁ Ἀλδέρτος προσεκλινάτο βαθέως πρὸ τῆς τετραγμένης κόρης, ἔπειτα στρέψας τὸ πρόσωπον ἀπ' αὐτῆς, ὅπως δεῖξῃ ὅτι πράγματι οὐδὲνα ἠθελε νὰ φάγῃ.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος, εἶπε μετ' ἡθους λίαν σοβαροῦ, ἔχει πολλὴν διάθεσιν πρὸς ἀστεϊσμόν σήμερον.

— Ὁ δὲ κύριος κόμης φαίνεται λίαν σοβαρὸς, ἀνταπλήνυνται ὁ Χριστιανός.

Δὲν ἐκοιμήθην καλῶς τὴν νύκτα, εἶπεν ὁ Σενάκ, ὅστις ἐπιμόνως ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τῆς Θηρεσίας.

— Τὸ βέβαιον εἶναι, εἶπεν ὁ Κιλλιὰν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς οὐδὲν ἐκ τῶν εὐνοϊκῶν συμπτωμάτων, τὰ ὅποια πρὸ μικροῦ παρετήρησις εἰς ἐμέ, παρουσιάζει.

Ἡ Θηρεσία ἠρθυσίασεν ὀλίγον καὶ συνωμολόγησεν ἑαυτῇ ὅτι πράγματι ὁ Ἀλδέρτος οὐδόλως ἐσκέπτετο νὰ τὴν θανάσῃ, ὅπερ ἄλλως εὐχαρίστησιν μᾶλλον ἐπροξένει αὐτῇ ἢ δυσἀρέσκειαν.

— Ἐξήγησον τὰ σχέδιά μας εἰς τὸν ξένον μας, εἶπεν ἡ κόρη ἀποχωροῦσα, ἐγὼ ὑπάγω νὰ φροντίσω διὰ τὰς προετοιμασίας.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀνεχώρουν, συμπεριλαμβανομένης, ἐννοεῖται, καὶ τῆς μίστρως Κράου, καὶ τὸ πρόγευμα ἠτοιμάζετο ὑπὸ τὴν γυναικὴν συκομωρεάν, ἥτις ἐσκίασε, κατὰ τὴν παράδοσιν, τὸν ὕπνον τῆς

Παρθένου φευγούσης τὴν μάχαιραν τοῦ Ἡρώδου. Ἡ μίστρας Κράου ἀνταπῆντα εἰς τὸν μαρκήσιον, οὗ ἡ εὐθυμία διετηρεῖτο ἐν πάσῃ τῇ ἀκμῇ καὶ ὅστις κατηστενεύετο αὐτῆς. Ἡ Θηρεσία δὲ Κιλλιαν ἐπλάνα τὸ βλέμμα εἰς τὴν ἀπέραντον ἔρημον, ἥς ἡ ἄμμος ἐξικνεῖτο μέχρι τῆς μεγάλης ὁδοῦ· μετὰ βαθείας γαλήνης ἀπῆλθε τοῦ θεάματος τούτου, ὅπερ οὐκὶ πρὸς ἰδίαν αὐτῆς τέρψιν εἶχεν ἀναζητῆσαι, ἀναπολοῦσα ὅτι μετ' οὐ πολὺ στενωτέρω ὀρίζοντες θ' ἀντικαθίστων εἰς τὰς ὄψεις αὐτῆς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην ἑκταδιν. Ἡσθάνετο ἑαυτὴν πολλῶ εὐδαιμονώτεραν ἢ ὅσον ὑπῆρξεν ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ μνηῶν. Καὶ ὄντως, δὲν ἤκουε τὸν ἡχηρὸν γέλωτα τοῦ φίλ-τάτου ἀσθενοῦς, εἰς ὃν ἀπῆντα ἐνίστε ὁ γέλως τοῦ Ἀλδέρτου, σοδαρώτερος καὶ ἔχων τι τὸ ἀτελές καὶ ἐλλιπές, ὥσπερ ἡ διάνοια αὐτοῦ δὲν ἐφέρετο ὁλόκληρος ὅπου ταύτην ἐκάλει ὁ φίλος αὐτοῦ;

Ὁ ἥλιος, θερμότατος ἡδὴ ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς μεσημέριας, μετέδιδεν εἰς πάντα τὰ ὄντα τὴν χαρμονὴν τοῦ ζῆν. Ἀριστέρε τῆς ὁδοῦ, ἐν τῇ κατωτέρᾳ κοιλάδι, ἦν διαδρέχει ὁ Νεῖλος, ἐφαίνετο γελοῦσσα ἡ χλοάουσα καὶ ἠνθισμένη φύσις. Εἰς τὸν ὕμνον, ὃν ὑπομυρρίζει ἡ γῆ τῆς Ἀνατολῆς θαυνομένη, μὴ καταβαλλομένη δ' ἔτι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους, ὑπὸ τοῦ φλογεροῦ νυμφίου αὐτῆς, καὶ ὁ ἥ-των ἐπικούρειος ἀπαντῇ ἀκουσίως διὰ τοῦ: «Ἀπολαύμεν τῆς ζωῆς». Ἡ μέλλουσα μοναχὴ διανοεῖτο:

— Σήμερον δίδω ἄδειαν εἰς τὴν Θηρεσίαν δὲ Κιλλιαν ἐπιτρέπω εἰς αὐτὴν ἅπαξ ἔτι νὰ νεάσῃ· αὐ-ριον, κἂν τε θέλῃ κἂν τε μὴ, ἡ πρὸς τὴν τοῦ βίου φαιδρότητα διανοιγείσα θύρα κλεισθήσεται καὶ αὖθις ἐς αἰεὶ. Ἡ αὐριον τόσον ὀλίγον θὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὴν ἐνεστώσαν ὥραν! Ταλαίπωρε Χριστιανέ! τὸν γνωρίζω, δὲν θὰ γελάσῃ πλέον. Ὁ φίλος, ὅστις ἀπο-δοῖ αὐτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ, θὰ μᾶς ἐγκαταλίπῃ, θὰ ἐπι-καθήσῃ δὲ ἐπὶ τῆς μοναξίας μας βαρεῖα ἡ ζωὴ. Ἐν τούτοις εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἐπὶ τῇ στιγμήᾳ ταύτῃ ἀναπαύσει τῇ χορηγομένῃ κατὰ τὴν ὁδόν.

Ὅτε ἡ σκια ἐπεκτεινομένη ἔδειξεν ὅτι προσήγγι-ζεν ἡ ὥρα τῆς ἐπανόδου, οἱ τέσσαρες συνδαιτημόνες ἐγένοντο σιωπηλοί, μία δὲ καὶ ἡ αὐτὴ ἐρώτησις ὑ-πεβόμβει πρὸς τὸ οὐς ἐκάστον:

— Ποῦ ἄρα γε θὰ ἦμαι μετὰ ἐν ἔτος τὴν αὐτὴν ἡμέραν;

Ἐκάθηντο ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τῆς λεωφόρου, ἥτις περατοῦται εἰς τὸν κολοσσιαῖον ὀβελίσκον τῆς Ἡλιουπόλεως, ὅστις ἐξέκυπτε πρὸ αὐτῶν τοῦ ἐδά-φους, ἐστημένος μὲν ὥσπερ κοινός τις τέρμων, ἀλλ' ἐν τῷ ἀπερίττῳ μεγαλείῳ τῶν τόπων ἐκείνων, οἷτι-νες πρὸ τετρακισχίλιων ἐτῶν εἶδον αὐτὸν ὀρθοῦμε-νον βραδέως ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ, πολλῶ ἐπιβλη-τικώτερος τῶν κατὰ τὰς πλατείας τῶν εὐρωπαϊκῶν πόλεων ἐν μέσῳ τῶν μικροτεχνημάτων τῆς νεωτέρας τέχνης μετακισμένων ἐρμαίων.

Περὶ τὸν ἐκ γρανίτου γίγαντα φελλάχοι τινὲς ἐ-κοιμῶντο κατὰ γῆς εὐδαιμόνως ἐξηπλωμένοι ἐντὸς τῶν κυανῶν αὐτῶν χιτῶνων· ποίμνιον αἰγῶν ἐνέμε-το τὰς καλῆμας, ὁ δὲ πολυσύριγγς αὐλὸς τοῦ ἀφανοῦς αἰπόλου μελιχρὸς ὑπεξέπεμπε φθόγγους· καλλιμορ-φοὶ παῖδες, ὧν οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ στιλπνότητα εἶχον ἀδάμαντος, μόλις διὰ ῥάκους τὴν γυμνότητα αὐτῶν

καλύπτοντες, κεκορεσμένοι βασιλείων, ἐμπεπλη-σμένοι τῶν λειψάνων τοῦ γέφυματος, συνεκλινδοῦν-το ἐπὶ τῆς χλόης μετ' ὀναρίων, ὧν ἡ πονηρὰ κεφα-λὴ ἀπέπνευε φαιδρότητα· πλησίον δὲ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἐκείνων, ὧν ἐφαίνετο οἰογεὶ ἀγνοῶν τὴν παρουσίαν, Ἄραψ πρὸς τὴν ἱερὰν ἐστραμμένος πόλιν προσπύχε-το ἐπὶ τοῦ ἐν εἶδει τάπητος ὑπεδρωμένου μέλανος αὐτοῦ μανδύου καὶ ἐνῶ ἐπανελάμβανε τὰς ρυθμικὰς αὐτοῦ προσκλίσεις ἠκούοντο ὡς ἀμυδρὸς βόμβος τὰ ἐκ τῶν χειλέων αὐτοῦ ἀφιέμενα ἱερὰ ἐδάφια.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Κιλλιαν ἐθεώρει ρεμβώδῳ διὰ τῶν μεγάλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν τὴν σκηνὴν ἐκείνην οὐκὶ ἄνευ ζηλοτύπου τινὸς αἰσθήματος πρὸς τὸν πιστὸν ἐκείνον, ὅστις προσπύχετο πρὸς τὸν Θεὸν αὐτοῦ ἐνῶπιον τοῦ κόσμου, ὥσπερ ἦν ἐν τοῖς ἀδύτοις ναοῦ. Ἡσθάνετο ὅμως γαλήνην τὴν καρδίαν αὐτῆς πλη-ροῦσαν, τόσον ἐν ἐκείνῃ τῇ γωνίᾳ τοῦ κόσμου ὁ μέγας τῆς ὑπάρξεως ἄγων ἐφαίνετο ὑπνώττων, τόσον εὐχερῇ, ἀπλᾶ, βέβαια τὰ πάντα ἐφαίνοντο, ὅ τε ἐ-πιούσιος ἄρτος ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ καὶ ἡ ἀτελεύτη-τος μακαριότης ἐν τῇ μελλούσῃ.

Τὸ γεῦμα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ συνεκάλειεν ἅπαξ ἔτι ἐν τῷ ἐστιάτορι τῆς λεωφόρου Βουλᾶς τὴν Θι-ρεσίαν, τὸν Ἀλδέρτον καὶ τὸν Χριστιανόν· κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ μαρκήσιος ἠθέλησε νὰ προσπῇ ὑπὲρ ὑγείας τοῦ περιόδευτοῦ.

— Εἰς ἀμήχανον εὐρίσκεται θέσιν, εἶπεν, ὁ θέλων νὰ εὐχρηθῇ τι εἰς ἀνθρώπον, οἷος σύ, ἀνθρώπον οὐ-δὲν ποθοῦντα. Περιορίζομαι λοιπὸν εἰς εὐχὴν, τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν οὐδεὶς κάλλιον ἐμοῦ γνωρίζει. Σοὶ εὐχομαι νὰ ζήσῃς εἰς βαθύ γῆρας. Ἐὰν δὲν τὸ θέλῃς, ὅπως δὲν εἶναι διόλου ἀπίθανον ἐκ μέρους σου, ὑπόθεσις ὅτι δὲν εἶπον τίποτε. Ἡ ἐπιδοκίμεις σου, ἔστω καὶ ἀκουσία, μὲ ὠφέλησε, τόσον πολὺ μάλιστα ὥστε σὲ βλέπω ἀναχωροῦντα μετὰ φόδου ἀναξίου ἀν-δρός. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐὰν ἠδύνασο νὰ μείνῃς . . . Ἀλλὰ δὲν δύνασαι!

Αἱ λέξεις αὗται ἀπηγγέλθησαν διὰ τόνου παρα-κλητικῆς ἐρωτήσεως ὅπως εὐχαί τινες ἀσθενῶν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κιλλιαν παρεμύονεν τὴν ἀπάντησιν, καίτοι αὕτη οὐδεμίαν ἐπεδέχετο ἀμφισβολίαν. Ἀλλο-τι βλέμμα, προσπλωμένον εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἀλδέρ-του, ἐφαίνετο καὶ τοῦτο λέγον αὐτῷ:

— Δὲν δύνασθε· ἀλλ' ἐὰν ἠδύνασθε . . . τίς οἶδε μέχρι τίνος θὰ ἐδαίνε τὸ θαῦμα, ὅπερ ἤρχισε δι' ὑμῶν!

Ὁ Σενάκ, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ πρόσωπον ὥσπερ πρὸς ἀπόσμηξιν τῆς προσληπρῆσεως ἀπῆντησεν ἀ-πειθυνόμενος πρὸς τὴν μὴ λαλήσανσαν ἀδελφὴν τόσον ὅσον καὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν:

— Σὰς εἶπον ποία ἀνάγκη μὲ βιάζει νὰ ἐπιστρέψω εἰς Γαλλίαν. Ἀλλὰ μετὰ τινὰς μῆνας θὰ εὐρεθῶμεν καὶ πάλιν ὁλοὶ ὁμοῦ, ὅπως σήμερον . . .

Ὁ Χριστιανὸς κατέδειξε δι' ἀναστολῆς τῶν ὤμων ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ παραταθῇ ὁ περὶ τούτου λόγος· ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι οὐδέποτε πλέον θ' ἀνευρί-σκοντο πάντες ὁμοῦ, ὅπως τὴν ἡμέραν ἐκείνην. . .

— Φεύγεις αὐριον πρῶτ; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκκινεῖ τὴν 10 ὥραν. Πρὶν ἢ ἐπιβῶ αὐτῆς, θὰ ἐλθω αὐριον νὰ σοὶ σφίγξω τὴν χεῖρα.

— "Οχι, εἶπεν ὁ Κιλλιάδην πνιγνῶρ τῇ φωνῇ. Προτιμῶ νὰ μὴ σ' ἐπανιδῶ.

Ἡ συνδιὰλεξις ὡς ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν καταβαλλομένων ἀλλεινῶν προσπαθειῶν ἀπέβη ἀνιαρῶς τετριμμένη. Μετ' ὀλίγον ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη.

— Χαῖρε λοιπόν! εἶπε πρὸς τὸν Σενάκ. Ἐγὼ ἐπιστρέψω εἰς τὸ ἀναπαυτήριον· εἰς ἀνθρώπον τῶν δυσνάμεων μου ἡ ἐκδρομὴ μας εἶναι πολὺ βαρεῖα καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ὅτε τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας κατέπεσεν, ὁ Ἀλβέρτος στραφεὶς εἶδε τὴν δεσποινίδα δὲ Κιλλιάδην ὀρθίαν, τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τραπέζης στηρίζουσαν καὶ τὸ πρόσωπον ἐν ταῖς χερσὶν ἔχουσαν. Εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα, ἀλλ' ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ὤμων αὐτῆς εὐχερῶς ἔμαντεύετο ὅτι ἔκλαιεν· ὁ νέος ἐπλησίασε καὶ διὰ φωνῆς ταπεινῆς μὲν, ἀλλὰ παλλομένης εἶπε:

— Ἐὰν σεῖς ἀποβάλῃς τὸ θάρρος, ποῖος λοιπὸν θὰ ἔχη δύναμιν;

Ἡ Θηρεσία ἀκούσασα ταῦτα ἐστράφη καὶ ἀπῆντησεν ἀποδμήχουσα τοὺς ὀφθαλμούς·

— Ἐχετε δικαίον. Ὑπῆρξα ἀδύνατος, ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν μόνον. Εἶναι ἡ τιμωρία μου διότι ἀπεμνήσθην σήμερον τοὺς ἀρχαρίους στρατιώτας, οἵτινες ἐνώπιον τοῦ ἔχθρου ἀφοπλίζονται διὰ νὰ κοιμηθῶσιν... Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος, ὁ ταλαίπωρος νέος, ἐλθισμένος! Συνήθισεν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζει, εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ νὰ βλέπῃ φίλον. Εἶσθε ὁ μόνος ὅστις τῷ μένει. Οἱ ἄλλοι... ὦ, τῆς ἀθλιότητος τῶν ἀνθρώπων! οἱ ἄλλοι τὸν ἀφίνουσι ν' ἀποθάνῃ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐπιστολῆς. Φεῦ! μόλις σὰς εἶδε, μόλις σὰς ἀνῆρπασεν ὡς ἀγκυραν τῆς ζωῆς του, καὶ σὰς χάνει ὁ δυστυχὴς! Θεέ μου! διατί νὰ ἐλθῃτε;

— Ἦλθον χωρὶς νὰ τὸ θέλω· φεύγω παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου. Κατ' αὐτὸν πάντοτε τὸν τρόπον διῆλθεν ἡ ζωὴ μου, δι' ἀλμάτων, χωρὶς ὀφειλείας πρὸς τοὺς ἄλλους, χωρὶς εὐτυχίας δι' ἐμέ.

— Ἰδοὺ ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἄφρων ὁ ἐλπίζων ἐπὶ ἀνθρώπον. Ὁ αὐτὸς τοῖς πᾶσιν ὁ βίος, οὐδεὶς τῶν νόμων αὐτοῦ ἐξαίρεται. Ὁ βλέπων ὑμᾶς θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου θὰ ἦσθε δεδεσμευμένοι ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ζωῆς. Ἀλλ' ὅμως τῆς ὥρας ἐπελθούσης, εἶσθε καὶ σεῖς ἡναγκασμένοι νὰ εἰπῃτε τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ἀποστρέφεσθε: «Δὲν ἔχω καιρόν», ἢ: «Τοῦτο στοιχίζει πολὺ ἀκριβὰ».

Καὶ ἡ νεάνις ὠμίλει μετὰ πυρετώδους συγκινήσεως ἀληθῶς σπαραξικαρδίου, καθόσον μόνη ἡ ἐσχάτη ἀπόγνωσις ἠδύνατο νὰ καταβάλῃ τοσοῦτον ψυχὴν στερεάν ἐν τῇ πίστει καὶ πάντοτε κυρίαν ἑαυτῆς. Τὸ ραδιῶν αὐτῆς σῶμα ἐνάμπτετο ὡς κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος, ἐκάσθη κινήσει τῶν λαξευτῶν αὐτῆς χειρῶν ἢν χάρις, καὶ πᾶς στοργικὸς ἀνὴρ τὴν ζωὴν αὐτοῦ θὰ ἐξετίθη ὅπως σπογγίσθῃ τοὺς εἰς ἀμύθητον θλίψιν βεβυθισμένους ὀφθαλμούς αὐτῆς. Ὁ Σενάκ, ὀρθὸς ἐνώπιον αὐτῆς, εἶπε δι' ὑποκώφου φωνῆς:

— Δὲν θὰ λησμονήσω μέχρι θανάτου τὴν πικρίαν τῆς ἐνεδώσεως ὥρας.

Ἡ νεάνις ἀπῆντησεν ἀνακινουσα τὴν κεφαλὴν·

— Καὶ διατί νὰ τὴν ἐνθυμῶσθε; Τί σημαίνομεν ἡμεῖς ἐν τῷ βίῳ σας; Δὲν βαρύνεσθε; Δὲν εἶσθε τόσο ἀξίος οἴκτου. Ἀλλῶς δὲ οὐδὲν διασκεδαστικώτερον μιᾶς δίκης, ὅταν μάλιστα τὸ ποδὸν ἦναι μέγα! Εὐχομαι τῆς ἀπασχολούσης ὑμᾶς δίκης νὰ μὴ ἦναι ὀλιγώτερον εὐκόλον νὰ κερδηθῇ ἡ ἰδική μου! Δότε δόξαν τῷ Θεῷ, ὅστις προελαίανε τὴν ὁδὸν σας.

— Ὅχι τόσο ὅσον νομίζετε, ὑπέλαβεν ὁ Ἀλβέρτος.

Ἐσίγησαν πρὸς στιγμὴν, καὶ ὁ Σενάκ ἐνόησεν ὅτι ὤφειλε ν' ἀποχωρήσῃ, ἀνεξήτει δὲ φράσιν τινὰ ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ συνησθάνετο ὅτι πᾶσα αὐτοῦ λέξις θὰ ἦτο τετριμμένη κενολογία πρὸς τὸ νεαρὸν ἐκεῖνο πλάσμα, ὅπερ συνεκάμπτετο ὑπὸ βαρὺ φορτίον. Ταῦτοχρόνως ἀνεπὶλαι — τὸ πρῶτον νῦν μετὰ τοσαύτης ἐντεταμένης ἐντυπώσεως — τὴν ἐπιούσαν, πᾶσας τὰς ἐν τῷ μέλλοντι ἡμέρας, καθ' ἃς οὐδέποτε θὰ ἐπανέβλεπεν αὐτήν. Αἰφνης εἶπεν ὑποψελλίζων:

— Ἐὰν φρονῆτε, ἐὰν κρίνῃτε ὅτι θὰ σὰς ἤμην... ὅτι θὰ ἤμην ὀφέλιμος εἰς τὸν ἀδελφόν σας... παρατείνων ἐπὶ τινὰς ἡμέρας...

Ἡ νεάνις ὑπέθεσε τὸ πρῶτον ὅτι ὁ κ. Σενάκ ἐποιεῖτο μίαν ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς συνήθους εὐγενείας ἐπιβαλλομένων φιλοφρονήσεων καὶ ἀπῆντησεν ἀνακινουσα τὴν κεφαλὴν μετ' εἰρωνείας ἀποτεινομένης πρὸς τὴν τυπικότητα ταύτην μᾶλλον ἢ πρὸς τὸν λέγοντα:

— Δὲν ἔχετε τὸν ἀπαιτούμενον καιρόν.

Τότε ὁ Σενάκ μετὰ τῆς προσδιαζούσης τῷ χαρακτῆρι αὐτοῦ ὀργῆς, τῆς ἀνωτέρας πάσης ἄλλης θεωρίας, ἐπέμεινε λέγων:

— Εἰπατέ μοι ἀπλῶς νὰ μείνω...

— Μείνατε λοιπόν! εἶπεν ἡ Θηρεσία μετὰ τινος προκλητικοῦ ἤθους, οἰστροηλατουμένη, ὡς εἶπεῖν, ἐκ τοῦ παραδόξου τούτου διαλόγου. Πρὶν δ' ἢ συνελθῇ ἐκ τοῦ θάμβους ὅπερ οἱ ἴδιοι αὐτῆς λόγοι ἐνεποίησαν αὐτῇ, ὁ Σενάκ ἀπῆλθεν οὐδὲν ἀπαντήσας, βαθεῶς δὲ μόνον ὑποκλινάμενος πρὸς τῆς δεσποινίδος δὲ Κιλλιάδην.

Ἡ μίστρις Κράου, ἥτις παρέστη ἐν τῇ συνδιαλέξει ἄφωνος ὡς ἀνδριάς, οὐδόλως ἐφάνη προσδλνθεῖσα διότι ὁ Ἀλβέρτος ἀπῆλθε λησμονήσας ν' ἀποχαιρετίσῃ καὶ αὐτήν. Εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς λαμποντας καὶ ἐκράτει τὴν ἀναπνοήν, ὡς θὰ ἴστατο πλησίον δύο παιδίων ἐγειρόντων χάρτινον πύργον, ὅπως μὴ ἀποτύχῃ τὸ πείραμα. Ἡ Θηρεσία, ἀδίκως ὅλως ὁμοιογενέον, ἐπετέθη κατ' αὐτῆς διὰ τὰ γενόμενα.

— Διατί δὲν εἶπατε σεῖς τίποτε; Ὁ κ. δὲ Σενάκ ἔχει ὁμολογούμενως δικαίον νὰ νομίζῃ ὅτι οὐδένα ἔχω πλησίον μου διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὸ ἔργον μου. Οὐδὲν φοβοῦμαι τόσο ὅσον τὴν συμπάθειαν τῶν ἀνθρώπων· ὁ οἶκος αὐτῶν μοὶ προσξενεῖ φρικν. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὠμίλησα ὡς γυνὴ ἀνευ κρίσεως.

— Ὅχι, ἀπῆντησεν ἡ μίστρις Κράου, ὠμιλήσατε ὡς γυνὴ πλήρης θλίψεως, ἥτις μέχρι σήμερον δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ἀνθρώπινα ψίλτρα.

— Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ὅστις δὲν μὲ γνωρίζει, θὰ με ἐκλάβῃ ὡς παράφρονα, ἢ Κύριος οἶδε διὰ τί ἄλλο. Ἐγὼ πταίω καὶ δίκαιον εἶναι νὰ τιμωρηθῶ. Ἐλπίζω τοῦλάχιστον ὅτι μετὰ μίαν ὥραν οὔτε κἀν θὰ ἐνθυμῆται αὐτά.